

отказътъ на свещеника при посолството, Раевски, да му даде въ случая рекомандации до влиятелни лица, отлага врѣменно неговия планъ и той заминава за Букурещъ и Цариградъ, та да посъбере нѣщо отъ абонамента на списанието си. Отъ Цариградъ Добровски отива въ Одеса, отъ дѣто, запознатъ съ влиятелни лица, отива въ Киевъ, снабдява се съ значителна събрана отъ приятели материална подѣрка, и отъ тукъ прѣзъ Москва стига въ Петербургъ, дѣто, трѣбвало да поднесе и мемуара¹⁾. Тукъ Добровски си извоювалъ една ауденция у Любимова, управителъ на азиатския департаментъ, въ която той му говорилъ за българскитѣ работи. Любимовъ поискалъ отъ него да изложи напространно всичко това, като му далъ мѣсець срокъ и значителна, общана, сума да издава въ Петербургъ своето Мірозрѣніе. Но Кримската война осуетява всичко. Слѣдъ това, ненаученъ да стои на едно мѣсто, Добровски заминава прѣзъ Берлинъ, Хамбургъ за Ливерпулъ и се озовава въ Нью-Йоркъ, дѣто прѣстоялъ, неизвѣстно защо, 6 мѣсеца, връща се пакъ прѣзъ Ливерпулъ въ Виена, отъ дѣто пакъ го повиква Беронъ за учителъ въ Котелъ. Въ Котелъ учителствувалъ три години, между другото прѣподавалъ и по френски. Тукъ почналъ да се именува Добровски, а по-рано Добровичъ, а като ученикъ въ Сливенъ — Іоанисъ х. Добри²⁾.

Отъ Котелъ заминава за Сливенъ, въ врѣме когато черковниятъ въпросъ билъ въ разгара си. Обикнатъ отъ съгражданитѣ си и като противникъ на унията³⁾, билъ избранъ за прѣдставителъ на града по работитѣ на българската черква въ Цариградъ. Отъ Цариградъ се връща пакъ въ Сливенъ и отъ тукъ отива въ Букурещъ и се залавя наново за издаването на Мірозрѣніе, само че тоя пжтъ съ прибавка „или Български Инвалидъ“⁴⁾ (Окт. и Ноемвр. 1870). Отъ Букурещъ

¹⁾ Англичанинътъ Бейкъръ (Baker I La Turquie etc — Paris) говори, че Добровски ималъ намѣрение да издава въ Одеса списанието си Мірозрѣніе (Mirozreini) но билъ спрѣнъ отъ руското правителство, защото не било списвано на руски езикъ, а на български. До колкото знаемъ, Добровски не е прѣтърпявалъ подобни журналистични кризи, тъй като той се намиралъ въ интимни отношения съ руското правителство, а още повече, че отъ Одеса заминава за Петербургъ да подаде мемоаръ до императора.

²⁾ Името Добровичъ отхвърлилъ, защото турцитѣ като чуели име на — *ичъ*, казвали: „бу я сърбъ—гяуру, я московъ—гяуру“, а на име съ окончание — *ски*, к.то напр. Добровски, викали: „бу полякъ, дилъ сърбъ, дилъ московъ, бу душманжмжза душманъ“ (врагъ на враговетѣ ни).

³⁾ Отъ униятитѣ било направено прѣдложение на Сливенската черковна община, да се причисли къмъ унията. (Изъ мемуаритѣ на Тод. Икономовъ).

⁴⁾ Отъ „Български Инвалидъ“ сж излѣзли само два броя. Добровски освѣнъ въ списанието си, пишелъ и въ българскитѣ вѣстници, тогава издавани въ Цариградъ (Ист. на бълг. пер. печ — Ю. Ивановъ).